

тѣ тъмнѣха като хора. Вѣтърътъ свирѣше страшно въ клонитѣ. Ами сега!

Той щракна електрическото фенерче и отново викна:

— Ехо! — и май му се доплака.

Въ тая минута нѣщо зашумолѣ наблизу и високъ веселъ лай се чу на нѣколко крачки. Вълчо се показа тичешкомъ изъ пжтеката, а следъ него се обади и Любенъ.

Слави въздъхна облекчено и отвърна: — Тукъ, тукъ!...

Когато се събраха тримата, Любенъ изхълцаразтреперанъ:

— Ей, бате Славе, ако не

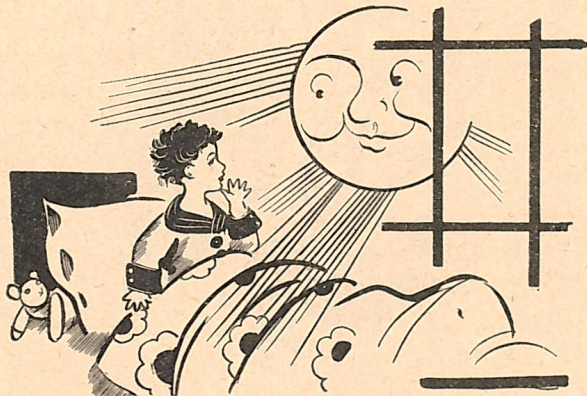
бѣше Вълчо, не знамъ какъ щѣхъ да се оправя! Той ме доведе по пжтеката.

Кучетовѣртѣше опашка радостно и тичаше напредъ-назадъ.

Слави го извика, помилва го по главата и каза:

— Нейсе! Изкупи си днесъ вината, Вълчо! Не си разбойникъ, не си крадецъ — вземамъ си думитѣ назадъ! Ти си ни побратимъ, моето куче, живъ да си! Само другъ пжтъ остави на мира обущата ни — че ние не можемъ като тебе боси да ходимъ. Разбра ли? А сега, хайде напредъ да ни водишь, че замръкнахме!

Константинъ Константиновъ

СЛЪНЧИЦЕ МИЛО

Слънчице мило, припряно,
не ме събужлай тъй рано,
не ми огрѣвай лицето,
не ми вълнувай сърдцето!
Твоитѣ лжи съ позлата
мигомъ покриватъ кревата
и подъ юргана надничатъ,

въ златни ме дрехи обличатъ,
въ люлка ме златна люлѣятъ,
пролѣтни пѣсни ми пѣятъ...
Слънчице мило, кажи имъ,
туй злато вече тежи ми!
Нека почакаатъ, не грѣятъ,
додето не оздравѣя!

Калина Малина